

Toc d'atenció

Cada hora que passa ens aferma més en la nostra creença de la mort propera del jove Partit Catalanista Republicà, fill pòstum de la unió "in articulo mortis" d'aquelles Acció Catalana i Acció Republicana, de les quals no cree oportú escatir fins a quin punt eren catalanes i republicanes, però sí constatar que els fets han ja provat a bastament que d'Acció ni l'una ni l'altra en tenien res.

No s'ouen encara les campanes de l'enterrament, però la parentella ja corre d'aquí i d'allà preparant adelerada les actituds i les posicions durant l'hora del traspàs i els canvis a fer en la botiga per tal de continuar el poc crèdit que li restava i arribar la clientella amb brillants i pomposes reformes exteriors i interiors.

Un dia és Nicolau d'Olwer homenatjat, el que fa un discurs polític d'àmplia envergadura en què per compte propi analitza els problemes catalans i hispànics i propugna actituds i solucions sense prèvia consulta del Comitè Directiu del P. C. R.

Un altre dia són els membres de l'Assemblea provincial del P. C. R. de Girona els que censuren l'actuació de l'amic Carrasco i Formiguera, que parlen d'imposicions del Comitè central i que afirmen seguir la ideologia i la conducta de l'ex-ministre del Govern republicà espanyol Nicolau d'Olwer.

Divendres darrer era Marcellí Domingo, al qual "La Veu de Catalunya" en un article de fa unes setmanes donava com a futur líder del P. C. R. el que en unes declaracions arrencades per un redactor del "Noticiero Universal" deia que un cop aprovat l'Estatut es formaria un partit d'esquerra i que ell es dedicava a tenir converses amb els seus amics. Exclougué per massa poc esquerrans Lerroix i els seus amics i recalca les seves discrepàncies polítiques amb Lluís Companys, prestigiós cap de la nostra minoria parlamentària.

Finalment dilluns en una intervenció apareguda a "La Rambla" feta per l'inquiet periodista que ha popularitzat la firma de "Domènec de Belmont", bon amic nostre, en Rovira i Virgili, el republicà de tota la vida i un temps ídol de les jo-

ventuts nacionalistes, fa unes declaracions un xic més concretes i gairebé apadrina el nou nadó posant-li el nom d'Esquerra liberal de Catalunya. Rebutja la possibilitat d'una "alternativa entre una "esquerra heterogènia i demagògica" i un liberalisme més centrista que esquerrista". Això vol dir clarament que li sobren l'Esquerra Republicana de Catalunya per massa esquerrana i massa revolucionària i el P. C. R. per massa centre i poc esquerrà i en fer públic que ell és baixa d'aquest darrer partit diu que espera poder-se enrolar en el nou partit d'Esquerra liberal catalana tan bon punt altres persones iniciïn la seva formació.

La cosa no pot ésser més clara. No volem aduir proves i detalls que corroboren el que diem. Reforçaríem la nostra creença però en noíriem tal volta la claretat. Creiem que els mateixos dirigents del Partit C. Republicà, després de les inexplicables equivocacions sofertes en la preparació de les darreres campanyes electorals, de les vacil·lacions contínues abans i després de la proclamació de la República, de les fortes i vives discrepàncies que la qüestió religiosa i les seves solucions republicanes ha suscitat en el si del P. C. R. i de la desmoralització creixent dels seus adeptes, són els primers convençuts i els més decidits partidaris de la dissolució d'un partit tan dissortat; del seu enterrament definitiu i de provar la sort fundant un partit nou de trinxera que reunint la part més liberal de la parentella del difunt l'acobli a algunes personalitats i prestigis catalans que no han sabut trobar encara la seva jeia en el camp polític català.

Avui ens limitem a donar un toc d'atenció a la nostra gent d'esquerra. Cal no dormir-se damunt els llozers conquerits. Podem ésser tan heterogenis i demagògics com vulgui l'intelligentíssim amic Rovira i Virgili, però fins avui cap partit català no havia unit el poble català com ho ha fet el nostre. Mai cap partit polític de Catalunya no havia reeixit a fer aprovar per tot el poble català l'Estatut de Catalunya com el nostre. El nostre partit tan heterogeni i tant demagògic ha ressuscitat la Generalitat i fa dins

El pla topogràfic de Reus

Ens enterem amb gust que la brigada tècnica que està confeccionant el pla topogràfic i geomètric de la nostra ciutat acabarà la seva missió dins de molt poques setmanes.

Reus tindrà per fi l'element indispensable que li mancava per tal de poguer resoldre econòmicament i amb noves normes d'urbanització que corregeixin el desgavell que avui regna en les barriades foranes, l'eixamplament del seu radi, i ens plau força de remarear una vegada més, que aquesta obra que ha de reportar a la ciutat uns beneficis, la importància dels quals és incalculable, és deguda a la iniciativa i a la gestió dels regidors del nostre partit.

Tenint a mà el pla topogràfic, com, segons ens diuen, està pròxim a ésser terminat, l'Ajuntament podrà donar immediata solució a dos dels seus més transcendents problemes: el de la realització del pla de les noves vies urbanes, i el de la xarxa de clavegueres, fins avui en un estat que avergonyeix.

Es demostraria un abandó inqualificable si desaprofitant la possessió del pla topogràfic tan cobejat, no s'emprengués *urgentment* l'obra de sanejament del nostre subsòl, una de les coses que havia vingut preocupant a totes les generacions, i que a ningú no li havia estat possible d'emprendre per manca precisament dels mitjans que ara tindrà l'Ajuntament. Caldrà, encara, que paraHelament a la realització del pla de clavegueres, i com a altra de les aventatges que li reportarà el

pla de la topografia de Reus, es vagi de seguida, amb la major rapidesa que sigui possible, a la confecció del pla d'eixamplis, el qual, ultra el fet de resoldre la urbanització forana i com a primer pas per a la transformació de gran volada que sigui inicial del major desenvolupament de la ciutat, proporcionarà al Municipi un ingrès de 2 ó 3 milions de pessetes, i la importància d'aquesta quantitat ja diu prou clar com amb ella es pot contribuir a remeiar la crisi en la qual les indústries locals estan submergides.

Es precís, doncs, que l'Ajuntament es faci ben bé càrrec que la realització d'aquestes obres capdals no pot ésser ja més demorada del que ho ha estat; és necessari que la majoria de l'Ajuntament es convenci que no s'ha fet el que calia en aquest sentit. Per això a nosaltres no ens va convèncer el senyor Martí Baiges, en la darrera sessió, quan, en contestar al nostre amic senyor Cabrer, que es queixava perquè encara no s'havia reunit la Comissió d'Eixamplis, malgrat fer quatre mesos que fou nomenada, digué que no havia estat convocada perquè encara no estava acabat el pla topogràfic. I diem que no ens va convèncer perquè tractant-se d'una Comissió que té a complir una missió d'una importància extraordinària, el que corresponia fer era convocar-la seguidament de designada i els individus de la mateixa Comissió ja haurien decidit el que calia fer, i no pas, l'Alcaldia, puix podria molt bé ésser que amb la seva

(Segueix a la pàgina 5)

d'ella una magnífica obra de govern tan allunyada de la demagògia com revestida d'una unitat esquerrana i liberal molt segle vint, fugint de servir la tradició i el passat i estructurant el futur del nostre poble. La nostra minoria al Parlament ha batallat i ha triomfat en reeixir que la Constitució no tanqués la porta a l'Estatut de Catalunya i la nostra minoria farà aprovar per les Corts no un Estatut, amic Rovira, sinó l'Estatut de Catalunya ja aprovat pel poble català, perquè el nostre partit encara que no sigui demagògic com afirma l'exlíder d'Acció Catalana és prou es-

querrà per respectar el voler del poble lliurement i espontània manifestat en aquell referèndum inoblidable fet a l'escalf de l'actuació i de les victòries d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Avui un toc d'atenció a la nostra gent. Seguirem, però, amatents i explicant als amics de FOMENT quina ha estat, és i serà l'actuació i la garantia que ofereixen els homes que volen fer aquest partit nou i el que aquest partit podria ésser dins la constellació actual de la política catalana.

J. RIERA I PUNTÍ
Barcelona, 2 de febrer de 1932.